

KONUŞARAK ANLAŞABİLİRİZ

8+

Özel Eğitim ve
Rehberlik Hizmetleri
Genel Müdürlüğü

german
cooperation
DEUTSCHE ZUSAMMENARBEIT

Implemented by

KFW

Konuşarak Anlaşabiliriz

1. Baskı: Ankara, 2021

ISBN: 978-975-11-5880-2

Genel Yayın No: 7750

Yardımcı Kaynak Dizi Yayın No: 208

Yayın Yönetmeni: Mehmet Nezir GÜL

Editör: Dr. Murat AĞAR • Ebubekir AYDIN

Danışman: Prof. Dr. Fulya CENKSEVEN ÖNDER

Yazar: Prof. Dr. Aliye USLU ÜSTTEN

Yayına Hazırlayan: Uzm. Psk. Dan. Emine ATLAY • Uzm. Psk. Dan. Elif Asena YILDIRIM
Serap ERDEĞER • Murat TANRIKOLOĞLU

Tashih: Erdoğan MURATOĞLU

Resimleyen: Merve ÖZCAN

Baskı:

T.C. Millî Eğitim Bakanlığı Gazi Mesleki Eğitim Merkezi Matbaası

Adres: Emniyet Mahallesi, Abant 1 Caddesi, No:12, Yenimahalle/ANKARA

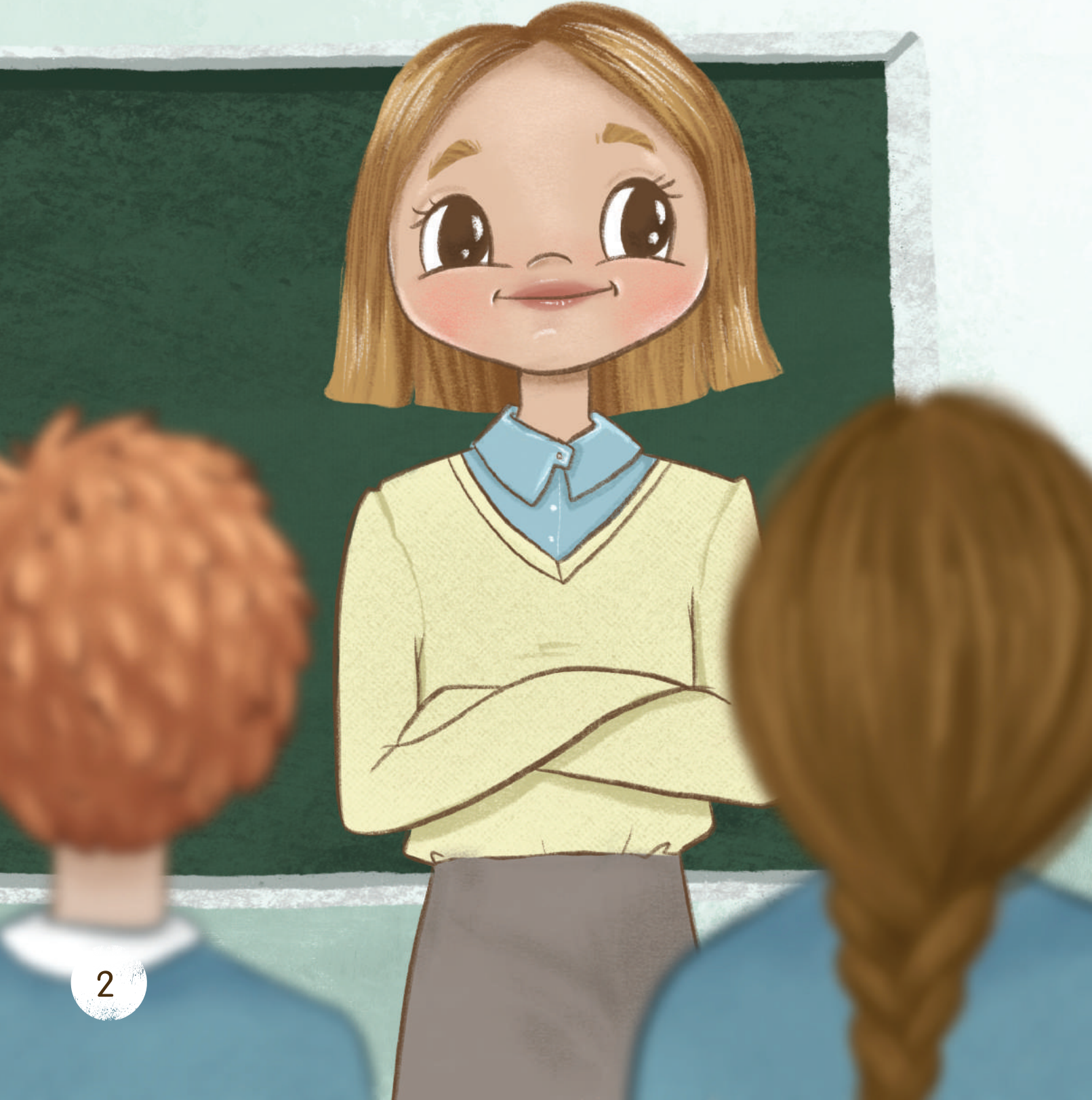
Tel:0312 212 62 18

Bu yayın Millî Eğitim Bakanlığı tarafından UNICEF'in finansal desteği ile hazırlanmıştır. Yayında beyan edilen görüşler kişilerin kendi sorumluluğundadır ve hiçbir şekilde Millî Eğitim Bakanlığı ve UNICEF'in görüş ve politikalarını yansıtmamaktadır.

Okulun ilk haftalarını çok severim. Yeni bir döneme başlangıç yaparız. Rengârenk afişlerle duvarlarımızı donatır, boş sınıf panolarımıza neler asacağımızı planlarız. En önemlisi benim ipe çektiğim sınıf başkanı seçimleri yapılır. Tıpkı 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı kutlamalarında olduğu gibi koridorlar ve okul bahçesi cıvı cıvı olur.

Bugün, sabırsızlıkla beklediğim o gün geldi. Derste Şebnem Öğretmen'imiz, "Size bir haberim var." dedi. Bize hep "Sözümü kesmeyin!" der ama Aykut yine dayanamayıp araya girdi:

- Öğretmenim, ben tahmin ediyorum. Sınıf başkanı seçeceğiz.

Öğretmenimiz şu açıklamayı yaptı:

- Evet, Aykut. Bildin. Önümüzdeki hafta başkanlık seçimlerine başlıyoruz. Bugün aday olmak isteyen arkadaşlarınızı belirleyeceğiz. Eminim onlar günler öncesinden hazırlıklarına başladı. Ancak bugün isimleri okul idaresine vermemiz gerekiyor.

Üzerinde fotoğrafınızın olduğu oy pusulaları basılacak.

Nermin sordu:

- Öğretmenim, en fazla kaç aday olacak?

Öğretmenimiz ekledi:

- Aday sınırlamamız yok, Nermiğim! Dileyen, kendisine güvenen herkes aday olabilir.

En arka sırada oturan Aydın her zamanki gibi şaka olsun diye konuştu:

- Beni aday göstermeyin de... Evdeki kardeşlerimi idare edemiyorum, sınıfı idare etmem imkânsız!

Bütün sınıf Aydın'ın sözlerine güldük. Çünkü onun altı kardeşi var. Hepsi de ondan küçük. Aydın annesine yardımcı olmak için kardeşleriyle ilgileniyor. Aslında bu durumdan keyif alıyor. Ne de olsa ağabeylik yapıyor, evde bir öğretmen gibi onlara yeni şeyler öğretiyor. Benim de altı kardeşim olsaydı belki başkanlık seçimine aday olurdum. Kardeşlerim bana yardım ederdi. Pankart, afiş hazırlama, fotoğraf çekirme, resim çizme...

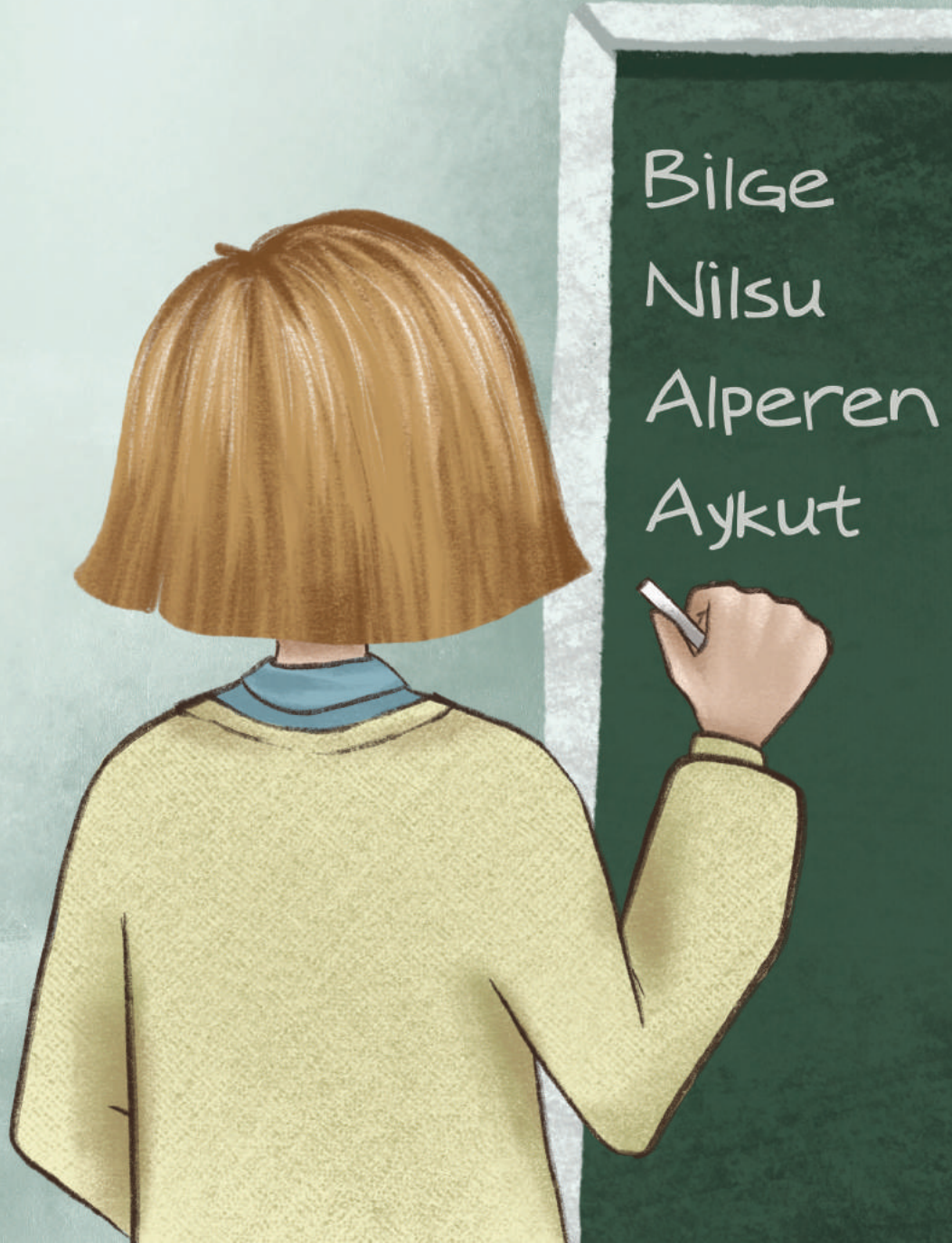
Öğretmenimiz tahtaya aday olmak isteyenlerin isimlerini yazmaya başladı. Bilge, "Öğretmenim, ben!" diyerek el kaldırdı. Daha sonra Nilsu ismini yazdırdı. Öğretmenimiz gülümseyerek, "Sen neden aday olmuyorsun, Alperen?" diye bana sordu. Şaşkınlıktan "Ben mi?" dedim. "Bilmem!"

Başımı önüme eğdim. Saçlarımı karıştırmaya başladım. Kafamı kaldırdığımda tahtada adımı gördüm. Çoktan aday olmuştum. İtiraz etmedim. Daha sonra Aykut aday olmak istediğini söyledi. "Eyvahl!" dedim içimden. "Aykut da aday oldu. Bu hiç iyi olmadı. Adaylıktan çekilsem mi? Çekilirsem bu sefer de korktu diye alay eder." Ondan çekindiğimi anlamaması için şöyle dedim:

- Ooo, çekişmeli bir sınıf başkanı seçimi olacak.

Nilsu söz aldı:

- Çekişmeli mi? Çekişme olması için rakip olması lazım. Ben kendime rakip göremiyorum.

Bu sırada sınıftaki öğrencilerden yüksek sesle "Oool" sesleri yükseldi.

Öğretmenimiz devam etti:

- Çocuklar, şimdiden başlamayın. Bunları sınıfta birbirinize laf atarak değil, sunumlarınızda anlatacaksınız. Yarından itibaren seçim çalışmalarına başlayabilirsiniz. Ancak adil bir seçim olması için tanıtımlarımızı sadece okul sınırları içinde yapacağız. Yani sosyal medyayı kullanmayacağız.

Aykut, "Önce etkili bir slogan bulmak lazım." deyince ön sıradan Nihal hemen bir slogan uydurdu:

- Süt iç boyun uzasın, beni seç tokan artsın.

- Niye, kızlara toka mı dağıtacaksın?

- Evet, bizim en çok kullandığımız şey.

Tüm kızlar kıkır kıkır gülüyordu.

Bilge söz aldı:

- Ben buldum ama söylemem. Beni takip edin, yarın koridorlarda Bilge rüzgârı esecek!

Nedense Bilge'yle benden başka heyecanlanan aday yoktu. Aykut ve Nilsu sessizdi. Aslında onlar diğer zamanlarda da sessizdir. Bilge herkes tarafından çok sevilir ve yaptığı her şeyde başarılı olur.

Aykut ise sınıfımızın en uzun ve en güçlüsüdür. Çabuk sinirlenir, sinirlenince bağırmaya başlar. Yani bazen bizi korkutur. En çok da beni... Dedim ya, geçen yıl da onunla pek anlaşılamıyorduk. Dönem sonu az çektiirmedi bana. Sürekli "bücür" diyor bana. Bu yüzden birkaç kez tartışmıştık. Okulun ilk gününden beri her fırsatta önüme geçip yol vermiyor. Ben uzak durmaya çalıştıkça o yanıma geliyor. Serviste ya benden önce binip yerimi kapıyor ya da beni yerimden kaldırıyor. Ondan korkuyorum, o yüzden mecburen yerimi ona veriyorum mecburen. Şimdi de başkanlığı bahane eder, benimle uğraşmaya devam ederse diye endişeleniyorum.

Nilsu da çıtı pıtı, sevimli, eli ayağı birbirine dolaşan, heyecanlı bir kızdır. Sınıf başkanı olsa eminim tüm işleri birbirine karıştırır. Bana gelince... Sınıfın en hareketlisi, en çalışkanım ama en kısa boylusu da benim. O yüzden Aykut'la rakip olmak, açıkçası beni biraz korkutuyor.

Eve gider gitmez afişlerimi, pankartlarımı, tanıtım broşürlerimi ve adaylık için fotoğrafımı hazırladım. Babam onları yazıcıdan bastırdı. Sloganım şöyleydi:

"Oylarınız bana, sorunlara veda!"

Yarın pankartlarla arkadaşlarım dolaşırken ben de koridorda bir masada sınıftakilerin sorularını yanıtlıyacağım. Broşürlerde de başkan olarak yapacaklarım yazıyor. Her türlü hazırlığııı tamamladım. Diğerlerinin bunları düşündüklerini hiç sanmıyorum. Sabah kim, ne kadar çalışmış, göreceğiz.

Okula gider gitmez afişleri asmam lazım. Broşürleri dağıtacak ve pankartları taşıyacak arkadaşlarımı iyice tembihlemeliyim. Bir aksilik çıksın istemiyorum. Geçen sene kazanamadım çünkü bu tür çalışmalar yapmadım. Bu sene de cesaret edememiştım ama artık aday olduğuma göre "Sınıftakileri nasıl ikna ederim?" diye düşünmem lazım.

Düşünüyorum da sınıf başkanı olmak güzel şey... Başkan olursam arkadaşlarımla farklı faaliyetler yapabilirim.

Teneffüslerde onları kitap okumaya teşvik edebilirim. Belki boş zamanlarını değerlendirecek etkinliklere katılmalarına yardımcı olabilirim. Yani başkan olursam beni ciddiye alırlar diye düşünüyorum.

Sabah erkenden uyandım. Hızlıca kahvaltı yaptım. Tüm seçim malzemelerimi çantama yerleştirdim, servisi beklemek için durağa gittim. Aykut'la aynı serviste olduğumuz için durakta karşılaştık. Yüzü her zamanki gibi bir tuhaftı. Çantamdan taşan afişleri görünce şaşırdı:

- Sen neler hazırladın böyle?

Kendimden emin bir şekilde:

- "Ne sandın?" diyerek havalı bir bakış attım. Ama peşinden de "Kızdırdım mı yoksa?" diye pişman oldum.

Sanki Aykut'un yüzü kızarmıştı. Alaycı bir sesle konuştu:

- Vay bel! Bak sen şu ufaklığa! Geçen sene de böyle şeyler söylüyordu ama bu sene durum daha farklı.

O sırada servis geldi. Ben ondan önce binmek için adımımı attığımda garip bir şey oldu. Sanki birisi çantamı arkadan tuttu. Neredeyse düşecektim. Arkamda Aykut vardı. O da niye çeksin ki beni? Sonuçta sabah sabah birbirimize şaka yapacak değiliz.

Okula varınca broşürleri hemen dağıtmaları için iki arkadaşıma verdim. Pankartları uzun boylu üç kişi aldı. Nilsu sadece afiş hazırlamış. Onu benim afişimin yanına astı. Sonra da sınıfa girdi. Bilge, benden önce gelmiş ama afiş Nilsu'dan sonra astı. Bana bakıp gülmeye başladı. Sonra da sınıfa koştu. "Ne oldu acaba?" diye ben de peşinden gittim. Bir de ne göreyim? Sınıftaki herkesi etrafına toplamış, komik fıkralar okuyordu. Herhâlde fıkralarla onları etkileyebileceğini sanıyor.

"Tebrik ederim. Çok yaratıcı!" diyerek tekrar koridordaki masama döndüm. Ama masamda Aykut oturuyordu.

- Orayı kendime hazırlamıştım, dedim.
- "Masanı yemedik ya!" deyince afalladım. Giderken bir de bana omuz attı.

“Aykut bugün ne planlıyor?” diye düşünürken duvardaki afişimin kenarının yırtıldığını fark ettim. Aydın koşarak yanıma geldi ve anlattı:

- Alperen, az önce Aykut afişi çaktırmadan yırtmaya çalıştı ama ben gördüm.

Evet, kesin Aykut’un bir sıkıntısı var. Acaba aday oldum diye mi kızdı?

O zaman sınıf başkanı olmayı o da çok istiyor. Gidip konuşsam mı? Ya da bekleyeyim, belki özür diler. Gerçi ne zaman özür diledi ki?

Aykut bütün gün teneffüslerde sadece dolaştı. Nilsu da renkli kâğıtlardan hazırladığı broşürlerini dağıttı. Benim ekibim çok sıkı çalıştı. Sloganımın yazılı olduğu pankartlarla hem sınıfta hem de bahçede tur attılar. Ben de akşama kadar sınıftakilere başkan seçilince yapacaklarımı anlattım. Allah’tan Bilge’nin fıkraları ikinci teneffüste bitti. Yoksa beni dinlemeye kimse gelmeyecekti.

“Yarın da ben fıkra anlatsam!” diye düşündüm. Ama olmaz. Bilge hemen “Beni taklit ediyorsun.” diye dalga geçer. Kim bilir yarın ne yapacak?

Son ders Şebnem Öğretmen, seçimle ilgili bilgi verdi. Cuma günü “Bayrak Töreni”nden önce hepimize üç dakikalık konuşma süresi vereceklermiş. Bunu diğer sınıflara örnek olması için düşünmüşler.

Daha önce bütün okulun önünde hiç konuşmadım. Ya heyecandan cümlelerimi unutursam? Ben aklımdan bunu geçirirken öğretmenim içimi rahatlatmıştı:

- İsterseniz söyleyeceklerinizi bir kâğıda yazın. Kürsüde takılırsanız göz ucuyla bakarsınız.

İlk günüm bir aksilik olmadan geçti. Bilge, yine şirinklik yaparak sınıfta dikkat çekmeye çalışıyordu. Bilge’ye “Sen önce konuşmanı hazırla!” dedim. “Hıh!” deyip saçını savurarak arka sıraya geçti.

Aykut, yanındaki Haluk’la bir şeyler konuşuyordu. İkisi birden Bilge’yle alay etmeye başladı. Haluk şöyle dedi:

- Bilge, sen başkanlığı bırak da sınıfın komedyeni ol bence!

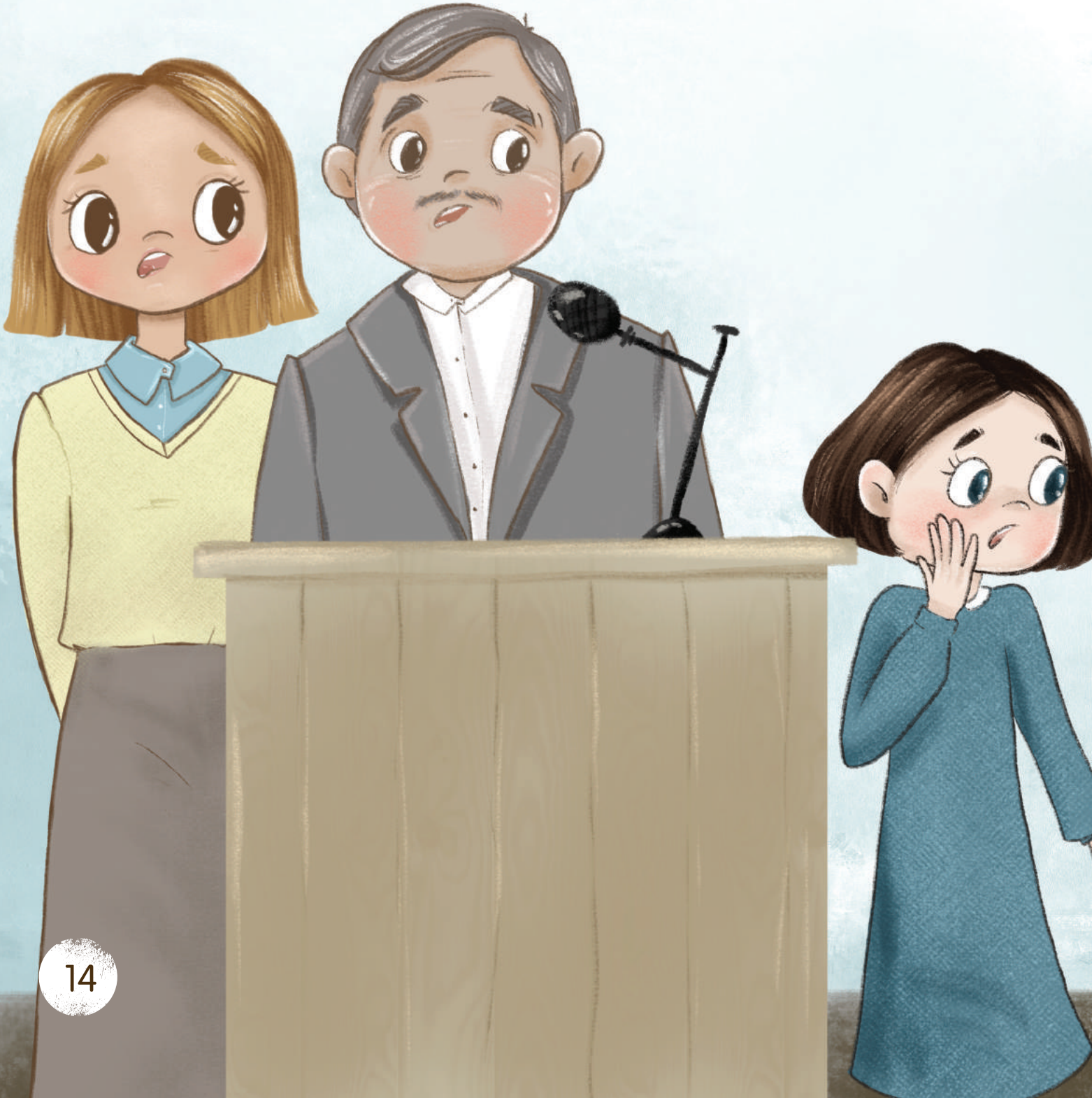
Aykut da Haluk’tan destek alarak ekledi:

- Yok canım, ne komedyeni! Sulu gözden komedyen olur mu?

Bilge sinirle yerinden kalkıp sınıftan çıktı. Arkasından “Ağlak! Sulu göz iştel!” diye güldüler.

Sonunda cuma günü geldi çatı. Hepimiz çok heyecanlıydık. Önce Nilsu konuştu. Sakin ve güzel bir konuşma yaptı. Bilge, her zamanki gibi rahat ve neşeli konuştu. Sıra Aykut'a geldi. Önce kürsüye çıkmak istemedi, sonra hızlı hızlı konuşup kürsüden indi. En sona ben kalmıştım. Tam kürsüye yönelmişim ki Aykut, ayağıma fark ettirmeden çelme taktı. Ne olduğunu anlamadan yere kapandım. Herkes gülmeye başladı. Çok utanmışım. Yüzümde sıcak bir şey hissettim. Burnum kanıyordu. Tabii görenler gülmeyi kesti.

Aykut, kılını bile kıpırdatmadan öylece bakıyordu. Öğretmenim, ne olduğunu anlamamıştı bile. Beni hemen revire götürdü. Orada biraz oturdum, sonra beni servise bindirdiler. Aklım hâlâ Aykut'taydı. Neden bana çelme taktı? Neden burnumun kanadığını görünce yerinden kıpırdamadı? Servise binince de hiç umursamadı.

Annem olanlara çok üzüldü. Aykut yüzünden yaralandığıma inanamadı. "Hem de onun gibi tatlı bir çocuk..." deyip deyip durdu. Aykut ve tatlılık... Annemin dünyadan haberi yok tabii.

Uyumadan önce annem sütümü getirdi. "Bunu iç, rahat uyursun." dedi.

Pazartesi ne yapacağım? Ya yine bana zarar verirse? Benim gücüm ona yetmez ki... Hem yetse bile ben de ona mı vuracağım? Hayatta yapamam.

Sabaha kadar rüyamda Aykut'u gördüm. Nereye gitsem beni takip edip düşürüyordu. Sonra da yanındaki çocuklarla "Korkak, korkak!" diyerek bana gülüyordu. Kaç defa uyandım, tekrar uyumaya çalıştım. Ama her seferinde Aykut'u ve bana gülenleri görüyordum.

Neyse ki bugün cuma. İki gün evdeyim. Belki bu arada Aykut da hatasını anlar. Bu sene bana daha kötü davranmaya başladı. Umarım bir daha kimseye zarar vermez. Bu olay olmasaydı pazartesi günü seçim, daha keyifli geçecekti.

Tatsız bir hafta sonundan sonra seçim saati geldi. Cuma günü tek konuşamayan bendim. Umarım bu, seçimi kaybetmeme neden olmaz.

Aykut'u görünce ne yapacağımı şaşırdım. Onunla yan yana gelmemek için çok uğraştım. O da bana hiç yaklaştı.

Öğretmenimiz seçim sandığını ve fotoğraflarımızın basılı olduğu oy pusulalarını sınıfa getirdi. Seçimi, öğleden önceki derste yaptık. Herkes numara sırasına göre kabine girip oyunu kullandı. Öğle teneffüsü bir türlü geçmek bilmedi.

Bilge bile heyecandan bacağını sallayıp duruyordu. Bir ara Aykut, Bilge'ye seslendi:

- Bilge, bugün fıkra okumuyor musun?

Bilge, sinirli bir şekilde cevapladı:

- Sen ne anlarsın fıkradan?

Galiba Bilge'nin ona soğuk davranmasına sevindim. Böylece benden özür dilemeyi akıl eder diye düşündüm.

Nilsu, iyice sabırsızlanmıştı:

- Zil çalsa da oyları saysak, dedi.

Aykut, bu sefer ona satařtı:

- Sanki kazanacaksın da...

Nilsu, terbiyeli kızdır. Ona cevap vermedi. Ben zaten ağızımı bile açmadım. Aykut'la konuşacak durumda değilim. Hem ondan korkuyorum hem de ona kızıyorum. Öğretmenimiz onu uyardı mı acaba? Aykut'un yaptığını unutmuş olamaz herhâlde.

Ders zili çalar çalmaz yerlerimize geçtik. Sandığın başında iki nöbetçi duruyordu. Öğretmenimiz, Müdür Bey'le sınıfa girdi. Sandığı açıp oyları saymaya başladı. Bilge'yle ben sürekli birbirimize bakıyorduk. Eğer son oy da bana çıkarsa ben kazanacaktım. Beklenen an geldi ve son pusula açıldı. "Alperen!" ismini duyunca havalara zıpladım.

Öğretmenimiz,

- Tebrik ederim, Alperen, dedi.

Nilsu ve Bilge de beni tebrik ettiler, benim için gerçekten sevindikleri belliydi. Ama Aykut, hiçbir şey demedi. Öğretmenimizden izin alıp tuvalete gitti.

Müdür Bey sonuçlar belli olunca konuştu:

- Amacımız, sorumluluğunu bilen, çözüm üreten bireyler yetiştirmek. Onun için sizinle böyle bir etkinlik yapmaya karar verdik. Hepiniz görevlerinizi yerine getirdiniz. Bunun için her birinize ayrı ayrı teşekkür ediyorum.

Müdür Bey sınıftan çıktıktan sonra Bilge, Öğretmenimize sordu:

- Öğretmenim, Alperen cuma günü konuşma yapamadı. Şimdi yapsa olmaz mı?

- Olur tabii. Haydi Alperen, seni dinliyoruz.

Sınıfta, sadece arkadaşlarıma konuşma yapmak kolaymış. Böyle daha iyi oldu, kendimi daha iyi hissettim.

Yorucu ama keyifli bir gün olmuştu. Son ders bitince servislerimize doğru yürümeye başladık. Merdivenlerin bitmesine son üç basamak vardı. Birisi yine ayağıma çelme taktı, yuvarlandım. Dizim o kadar acıdı ki ağlamamak için kendimi sıktım.

Aydın beni yerden kaldırmaya çalıştı. Bir taraftan da kızılıyordu:

- Bu Aykut'a ne oluyor ya? Niye böyle davranıyor sana?

Sonra da koluma girerek beni servise götürdü. Aykut benden önce bindiği için ön koltuğu kapmıştı. Beni görünce şu sözleriyle dalga geçti:

- Ne oldu Alperen? Merdivenden inmesini mi unuttun, diye dalga geçti.

Yine sesimi çıkaramadım çünkü dizim çok ağrıyordu. Dalga geçmesi de umurumda değildi. Ama ineceğimiz durağa yaklaştıkça korkum artıyordu.

Aykut, benden önce servisten indi ve aşağıda beni beklemeye başladı.

- Başkan oldun, öyle mi Alperen?
- Evet ama niye bana kızıyorsun?
- Senden başkan olmaz!
- Sınıf beni seçti.

Bunun üzerine daha da sinirlendi ve omzuma vurarak beni itti. Ben de dizimin acısına aldırmadan onu ittim. Tabii o benden iri olduğu için ikinci itişinde yere düştüm. Üzerime doğru eğildi. O an servis şoförü gelmeseydi herhâlde yumruk atacaktı. Allah'tan servis hareket etmemiş de şoför bizim kavga ettiğimizi görmüş.

Servis şoförümüz Kemal Amca, Aykut'a kızdı:

- Oğlum, sen ne yapıyorsun?

Aykut, koşarak oradan uzaklaştı. Şoför Amca bana su içirdi. Elimi yüzümü yıkadı. O'na teşekkür ettim:

- Sağ ol, Kemal Amca. İyiyim, kendi başıma eve gidebilirim. Merak etmeyin, dedim.

Eve kıvrana kıvrana gittim. Dizimin acıdığını belli etmemeye çalıştım ama pantolonum yırtıktı. Annem görür görmez sordu:

- Ne oldu Alperen, düştün mü?

- Aykut düşürdü. Sınıf başkanı seçilemedi. O yüzden sürekli bana sataşıyor! Annem devam etti:

- Sabah ben de seninle çıkayım, yarın Aykut'la konuşayım. Böyle olmaz ki... Her gün bir yerin yaralı geliyorsun!

Bir an ağrılarımı unutup sordum:

- Sınıf başkanı kim seçildi, bil bakalım?

Annem merakla, "Kim?" diye sordu.

- Tabii ki ben...

- Şimdi anlaşıldı sana neden sataştığı...

Okuldan mı geliyorum, savaştan mı çıkmışım belli değil. Sınıf başkanlığı seçimi, okul günlerime renk katacak derken tam bir macera adasına düştüm. Yok, yok! Korku adası desem daha doğru olur!

Gece sabaha kadar dizimin ağrısından uyuyamadım. Dizimi b kt   m zaman yaram kanıyordu. O y zden baca ımı hareket ettirmemeye  alıştım. "Bir an  nce yara kabuk ba lasa da kurtulsam!" dedim. "Off, o zaman da kaşınmaya başlar!"

Sabah, anneme gece uyuyamadı ımı s yledim. O da " stersen bug n dinlen,   retmenine haber vereyim." dedi. Ben telaşla m dahale ettim:

- Olmaz, Aykut'tan korktu umu d ř n rl r. Benimle dalga ge erler!
- Ne alakası var, Aykut! Dizin iyileşsin diye evde kalacaksın.
- Yok, yok... Benim okula gitmem lazım, dedim ve apar topar hazırlanıp servise yetiştim.

Annem durur mu? O da benimle dura a geldi. "Kesin Aykut'la konuşacak. Aykut da daha  ok kızacak, acısını benden  ıkaracak." dedim i imden. Servis geldi ama Aykut yoktu.

Tam içimden "Ohh! Gelmedi." diyordum ki Aykut'un "Dur, dur!" diye bağırdığını duydum. Neyse ki hızla servise bindi. Annem de konuşmaya fırsat bulamadı. Kurtuldum ama biliyorum, annem kesin öğretmenimi arar veya okula gelir.

Tabii bu binişin bir de inişi var. Henüz okulun birinci ayı. Kalan yedi ayda, her inişte bir organım hasar alacaksa...

Sınıfa gidene kadar tetikteydim. "Çelme takacak mı, itecek mi?" korkusuyla arkama baka baka merdivenleri çıktım.

Aydın ve Bilge hemen yanıma geldiler:

- İyi misin, Alperen?

- İyiyim, turp gibiyim.

Aydın her zamanki şakacı hâliyle gülerek konuştu:

- Evet, belli. Yaralı Başkan!

Bilge ekledi:

- Biz seni sağlam seçtik, yaralı geldin!

Nilsu, Aykut'u işaret ederek konuştu:

- Aramızda, bazıları demokrasinin anlamını bilmiyor(!)

Aydın, sanırım ortalığı yumuşatmak istedi:

- "Bu alkışlar sana, Alperen!" diyerek tüm sınıfı coşturdu.

Öğretmenimizin gelmesiyle eğlencemiz sona erdi.

- Çocuklar, bugün derse geçmeden önce kısa bir video izleyeceğiz. Sonra izledikleriniz hakkında düşünmenizi istiyorum. Ödeviniz de bu düşüncelerinizi yazmak. Yarın, yazdıklarınızı sınıfta arkadaşlarınızla paylaşmanızı istiyorum.

Videoyu dikkatle izledik. Arkadaşlarına zarar veren bir çocuk, neler hissettiğini anlatıyordu. O an Aykut'un ne düşündüğünü çok merak ettim. Bakalım yarın ne söyleyecek?

Sınıftan çıkarken öğretmenim beni yanına çağırdı. Annemin onu aradığını söyledi. Olanları öğrenmiş. Bu konuyu yarın konuşacaktık.

Dizim ağrısa da bahçeye inmekten vazgeçmedim. Aydın da beni yalnız bırakmadı. Duvarın bir kenarına yaslanıp sohbet ettik. Bir ara Aydın gözünü ayırmadan sağına doğru bakmaya başladı. "Nereye bakıyorsun?" diyerek kafamı uzattım. Bir de ne göreyim? Diğer sınıflardan beş çocuk Aykut'un etrafını sarmış, itip kakıyordu. Hepsi de iri yarıydı.

- "Ne yapıyor bunlar?" dedim. Aydın,

- Galiba Aykut'u sıkıştırıyorlar, diye cevap verdi. Meraktan ölüyordum:

- "Onu ben de görüyorum canım! Ne oldu acaba? Gidip yardım edelim mi?" dedim.

Aydın, babam gibi konuşmaya başladı:

- Dizin acımıyor mu senin? Ben giderim.

- "Bir şey olmaz, haydi gel!" dedim ve Aydın'ı kolundan çekerek götürdüm.

Aydın, az önceki büyük adam havasıyla sordu:

- Arkadaşlar, bir sorun mu var?

Hepsi birden cevapladı:

- Size ne ufaklıklar! Siz işinize bakın!

Aydın, aynı ses tonuyla cevapladı:

- Arkadaşımızı hırpalamanıza izin verecek değiliz!

Aydın'ın hâli hem hoşuma gidiyordu hem de bana komik geliyordu. Bizi gören yanımıza geliyordu. Önce Berk, Kayra ve Fatih, ardından Bilge, Nilsu ve Mehmet de geldi. Sanırım sınıfın toplandığını görünce korktular. Nöbetçi öğretmen, bizi fark etmiş olmalı ki düdüğünü çalarak geldi. O beş çocuk, Aykut'a parmak sallayarak "Seninle sonra görüşeceğiz!" deyip yanımızdan hızla uzaklaştılar.

Öğretmen sordu:

- Bir sorun mu var, çocuklar?

Aydın cevapladı:

- O çocuklar arkadaşımızı sıkıştırıyorlardı, öğretmenim!

Öğretmen devam etti:

- Anladım, haydi sınıflarınıza. Ben onlarla birazdan konuşurum!

Aykut:

- Arkadaşlar, teşekkür ederim. Siz gelmeseydiniz beni döveceklerdi.

Bilge:

- Neden?"

Aykut:

- Para istediler. Simit alacaklarmış. Param yok dedim ama inanmadılar.

Fatih:

- Paraları yoksa simit yemesinler. Başkasından zorla istenir mi?

Nilsu:

- Bizi küçük görüyorlar ya, korkutarak istediklerini yapacağımızı düşünüyorlar.

Ben:

- Küçüğüz işte, korkuyoruz tabii!

Aydın:

- Korksak bile belli etmeyeceğiz. Öğretmenimize, müdüre söyleyeceğiz. Yoksa bunu yapmaya devam ederler.

O sırada zil çaldı. Sınıfa çıkarken Aykut'un düşünceli olduğunu fark ettim. Benimle uğraşacak hâli yoktu. O yüzden merdivenleri rahat rahat çıktım.

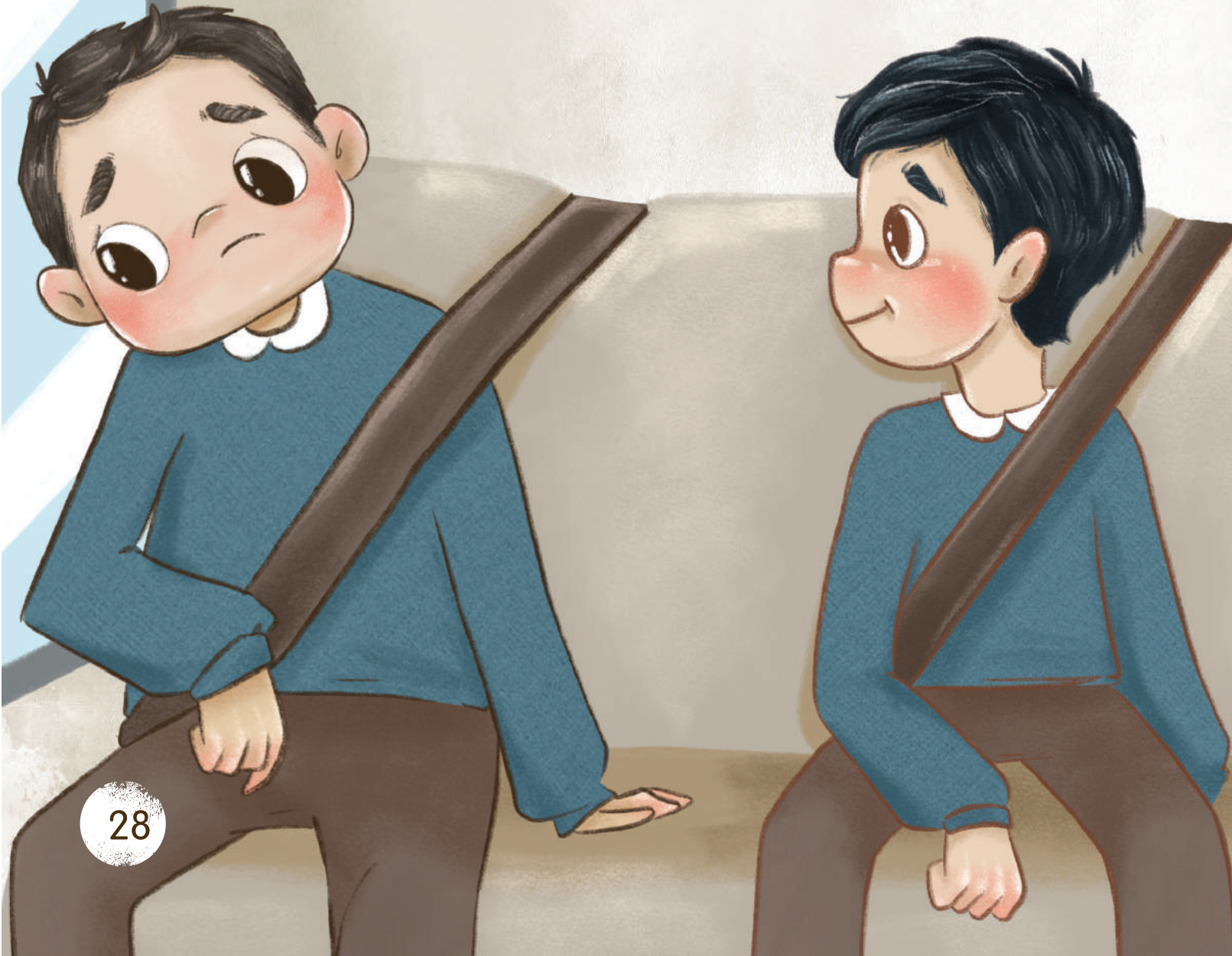
Sınıfta hâlâ aynı konuyu konuşuyorduk. Zaten bir önceki derste izlediğimiz video da bununla ilgiliydi. Fatih konuştu:

- Küçük olmak çok zormuş ya!

Bilge de ekledi:

- Bir an önce büyüsek de rahatlasak!

Aslında ben bu durumu neredeyse bir haftadır yaşıyorum. Aykut, önce servise binerken beni düşürmek istedi, sonra afişlerimi yırttı. Ardından merdivenden düşürdü. Yetmedi, neredeyse yumruk atacaktı.

Neden? Çünkü o fiziksel olarak benden daha güçlü. Ama sadece güç olarak beni geçebilir. Benim kadar başarılı değil. Beni gücüyle korkutmak istedi. Ama sonra ne oldu?

Onu da korkuttular. Biz yine de üzüldük, arkadaşımıza yardım ettik. Onu, büyük çocukların elinden kurtardık. Herhâlde artık benim ne hissettiğimi anlamıştır. Her gün, "Acaba bugün bana ne yapacak?" endişesiyle evden çıktığımı tahmin ediyordur. Korka korka okula gelmek ne kadar kötü? Okula öğrenmek ve arkadaşlarımızla bir arada olmak için geliyoruz. Korkarak gelirse ne öğrenebiliriz?

Aykut, hiç konuşmuyordu. Sanırım sadece korkmadı, utandı da... Yani o çocukların onu korkutması güzel bir davranış değil ama şimdi güçsüz olmanın ne olduğunu anlamıştır. Yine de onun için üzüldüm. Eve dönerken serviste ara sıra Aykut'a baktım. O, gözlerini benden kaçırsa da benim ona baktığımı fark ediyordu.

Ertesi gün derste öğretmenimiz tahtaya şu başlığı yazdı:

"Arkadaş İlişkilerine Zarar Veren Davranışlar Nelerdir?"

Hepimiz aklımıza gelenleri söyledik: "Arkadaşlarımızla alay etmek", "Arkadaşlarımızın eşyalarına zarar vermek", "Arkadaşlarımızın özel bilgilerini başkalarıyla paylaşmak", "Birbirimize vurmak, birbirimizi itmek..." Öğretmenimiz de hepsini maddeleyerek alt alta yazdı. Sonra da her bir maddeyle ilgili sorular sordu. Örneğin, "Arkadaşımızın eşyalarına zarar vermek hangi olaylara neden olur?" diye sordu.

Nihal'in bu soruya verdiği cevap çok ilginçti:

- Öğretmenim, arkadaşımız bir daha bize hiçbir eşyasını emanet etmez.

Öğretmenimiz devam etti:

- Evet, çocuklar! Birbirimize güvenmek ne kadar önemli değil mi? Güvendiğimiz kişilere bizim için kıymetli şeyleri emanet ederiz. Bazen kitabımızı, bazen kalemimizi, bazen de kedimizi...

"ARKADAŞ İLİŞKİLERİNE
ZARAR VEREN DAVRANIŞLAR
NELERDİR?"

Sonra da ekledi:

- Bir de arkadaşlarımıza bilerek ve isteyerek zarar veriyorsak bu, daha da kötü.

Nilsu heyecanlı heyecanlı konuşmaya başladı:

- Öğretmenim bizim sokakta oturan bir kız var. Dışarda oynarken sürekli benim tokalarımı çekip alıyor. Sonra da yüzüme baka baka büyük bir keyifle kırıyor.

Anneme söyledim, o da annesiyle konuştu ama şimdi de başka kızlara yapıyor.

Öğretmenimiz, "O öyle yapınca sen ne hissettin?" diye sordu.

- Kendimi çok güçsüz ve çaresiz hissettim, dedim.

Sonra da bana sordu:

- Merdivenlerden düşünce sen ne hissettin, Alperen?

- Ben de kendimi güçsüz ve çaresiz hissettim, öğretmenim. Korktum.

Öğretmenimiz ekledi:

- Görüyorsunuz ya, arkadaşlarına bilerek bu davranışlarda bulunanlar hem fiziksel hem de psikolojik zarar vermiş oluyorlar. Oysa bizim birbirimize güvenmemiz çok önemli. Herkesin arkadaşına ihtiyacı olur, hem zor hem de iyi gününde...

Aydın, "İyi gününde niye ihtiyacı var?" diye sordu. Öğretmenimiz cevapladı:

- Kötü günümüzde üzüntümüzü paylaşacak arkadaş ararız. İyi günümüzde de neşemizi...

Bilge söz alarak konuştu:

- Öğretmenim, çok haklısınız. Ben sevinçli olduğumda hemen biriyle konuşmak isterim. Yoksa o sevincim kısa sürer, anlatırsam daha uzun süre neşeli olurum.

Öğretmenimiz dikkatli dikkatli Aykut'a baktı. Aykut, başını öne eğdi. Sanki tüm bu konuşulanların kendisine söylendiğini anlamıştı. Ders sonunda herkes yazdıklarını öğretmenimize verdi. Bu yazılarımız sınıf panosunda sergilenecekmiş. Ben demiştim panomuz renklenir, dolar diye. Böylece panomuzun ilk yazma çalışmasını da yapmış olduk.

Çıkışta servise binerken daha huzurluydum. Aykut benden özür dilemese bile artık bana zarar vermez diye düşündüm.

Durağa varınca yine önce Aykut indi, sonra da ben. Baktım, Aykut beni bekliyor. Bir an korktum, "Eyvah!" dedim. Aykut sakın bir ses tonuyla konuştu:

- Alperen, senden özür dilerim. Seni hem korkuttum hem de canını yaktım.
- Evet, "Her gün sırada bugün ne var?" diye bekledim.

Aykut, ciddi bir ses tonuyla devam etti:

- Bugün derste öğretmenimiz çok önemli bir şey söyledi. Birbirimize ihtiyacımız var. Ben senin sevincini paylaşmak yerine o gününü mahvettim. Beni affedebilecek misin?

- Bana bir daha çelme takmazsan affederim. Düşünce hem canım acıdı hem de çok güldüler.

- Tamam, bir daha yapmam.

O an aklıma bir fikir geldi:

- Aykut, bak ne diyeceğim! Başkan yardımcısı olmak ister misin? Sonra da sen başkan, ben de yardımcın olurum, ne dersin?

- İsterim tabii.

Sonunda Aykut korkusu sona erdi. Aramızda dostluk başladı. Aykut'la ben birbirini tamamlayan yapboz parçaları gibi yerimizi bulduk.

Bu hikâye kitabı Millî Eğitim Bakanlığı tarafından UNICEF'in finansal desteği ile Zorlayıcı Yaşam Olaylarında Psikoeğitim Projesi (ZOYOP) kapsamında hazırlanmıştır.

Bu hikâye kitabı Millî Eğitim Bakanlığınca ücretsiz olarak verilmiştir.
Para ile satılmaz.

Özel Eğitim ve
Rehberlik Hizmetleri
Genel Müdürlüğü

finansman
KfW

